

Marraskuun alku. Tiistaiamu klo 6.30. Marjamäki, Lempäälä.

Reipas tokaluokkalainen on ollut jo tovin hereillä. Aamupala on syöty, hampaat harjattu ja koulutarvikkeet pakattu. Pitäisi lähteä taittamaan koulumatkaa, jota on edessä menen tullen 4,7 km suuntaansa. Ikkunasta näkyy, kuinka yöllä on satanut lunta hieman vajaat 10 senttiä. Aamu on vielä pimeä – onneksi katulamput sentään ovat päällä. Tuore, vasta satanut lumi tarkoittaa liikuntatunnille hiihtoa. Täytyy siis napata varastosta sukset ja sauvat matkaan, sekä monot muovipussiin. Lumi on iloinen asia ja auttaa valoisuuteen, mutta liikuntavälineiden kuljettaminen mukana ahdistaa.

Vaan eipä auta, pakko lähteä talsimaan jotta ehtii kello kahdeksaksi kouluun...

Lumiaura ei ole vielä käynyt tällä suunnalla. Pääsen pihatietä ensimmäiseen risteykseen ja tunnen kuinka sukkanani alkavat kastumaan. Täytyisi muistaa kertoa äidille, että kenkäni on varmaan jostain hajalla. Ensimmäisen ison risteyksen ylittäminen jännittää. Rekka-autoja kulkee muutaman minuutin välein. Toivottavasti he huomaavat minut. Ensimmäinen auto jarruttaa, mutta jatkaa kuitenkin matkaansa koska epäröin tien ylityksessä. Kipitän reippaasti tien yli vaikka sukset luistelevat olkapäälläni ja melkein putoavat. Toivottavasti työmatkalaisilla ei ole kovin kovaa kiirettä, jotta he huomioisivat minut ylittämässä suojaiteita matkallani.

Pakkasilma saa nenäni vuotamaan ja koitan pyyhkiä tumpullani valuvaa räkää. En täysin vielä osaa lukea kelloa, mutta olettaisoin olevani aikataulussa. Ehtisinkö tekemään matkalla lumiukon? Äh, pakkaslumi ei pysy kasassa. Kerään tavarani lumesta ja jatkan matkaani.

Iltapäivällä, liikuntatunnin jälkeen väsyttää. Kaverini joka asuu koulun vieressä, kertoo kuinka kiva on mennä kotiin lämpimälle kaakaolle hiihtotuntien jälkeen. Sanon samaa, vaikka tiedän että ennen kaakaolle pääsemistä kävelen vielä yli tunnin kotimatkan.

Kotiin päästessäni olen todella väsynyt. Matkalla pyyhin jäiseen tumpuun muutaman kyyneleen kun suksipaketti levisi kolmannen kerran matkalle. Kotiläksyjen vuoro – onko pakko?

Tarina on hetken mielijohteesta kirjoitettu kuvitteellinen tarina, jossa on vankka totuusperä. Meillä Lempäälässä koulukyydin raja nostettiin muutama vuosi takaperin 5 kilometriin. Kunnassamme on useita lapsia, joiden koulumatka on 3-5 kilometriä ja koulukyytiä ei ole aina mahdollista saada edes omakustanteisesti.

Haastoimme Lempäälän kunnanvaltuuston, sekä viranhaltijat kanssamme kävelemään koulumatkan 6.10.2021. Paikalle saapui haasteen heittäneiden lisäksi 3 osallistujaa. Kukaan osallistujista ei todennut 10 kilometrin kävelyn jälkeen sen olevan sopiva nuorimmille koululaisillemme.

Haapajoen Henkka